

Pigen der fandt det vigtigste

Der var engang den dejligste lille pige. Hun blev kaldt MO. Hun boede i et hus i en lille landsby.

Omkranset at skove, søer, enge og marker. Hun var glad og tilfreds, og legede meget med sig selv. Det var hun god til. Hun var smuk og nysgerrig på verden. Ville opleve det hele. Især hendes nysgerrighed drev hende vidt omkring ved huset.

Pigens mor havde så travlt, så travlt altid, måtte passe den meget syge far. Moderen var lidt streng, kun hvis pigens var lydig og nem, kunne moderen elske hende.

En dag døde faderen. Moderen græd næsten ikke, hun var blevet så udaset af at passe den syge far. Hun kunne slet ikke græde. Så træt var hun.

Måske det var godt alligevel, at han døde. Han orkede ikke, at leve mere. Så syg han var.

MO forstod aldrig det med faderen, der var død. Hvor var han henne?

Sådan går der mange dage.

MO tullede rundt og var nysgerrig. Det var godt for hende. Hun vidste ikke andet.

Men..... en dag følte MO, at hun manglede noget. Noget som var meget vigtigt, se det vidste hun. Noget hun ikke kunne leve uden. DET VIGTIGSTE.

Hun måtte ud i verden og lede efter det vigtigste.

Hun spurgte katten, hvad det dog var hun manglede. Vidste katten måske, hvad det vigtigste var?

De var jo vant til at snakke sammen om alting. Katten og MO.

Katten svarede: "Jeg er din ven, og dog kunne du trænge en menneskeven. Skal vi gå ud og lede sammen. Jeg kender det gode fra det onde. Tag mig med, så finder vi sammen en ven."

Som sagt så gjort, de pakkede rygsækken med mad og drikke og gik ud i den vide verden, for at lede efter det vigtigste. En ven.

Først gik de gennem en uhyggelig tunnelmørk skov.

I skoven springer en stor uhyggelig trolde frem fra de mørke træer. Den brøler og ser skrækkelig ud. Ruller med øjnene og MO bliver frygtelig forskrækket.

Hun kendte ikke til trolde.

Farlig så den ud, trolde.

Trolden siger: "Det her er min skov, og for at komme her igennem, skal du bestå en prøve.

Når du ikke består prøven, æder jeg dig i en mundfuld. ARDRRRRR!!

Det glæder jeg mig til."

"Uha, da" siger MO. "Hvad skal jeg da gøre??"

"Joh," siger trolden, mens den ser lusket ud. "Du skal hoppe på tungen herfra og til det næste musehul."

"Jamen, hvor er det næste musehul?" spørger MO.

"Ja, det skal du jo selv finde ud af, du lille MO. Jeg glæder mig allerede til den gode mundfuld af dig."

MO svarede rask, at det med at hoppe på tungen, ikke var noget problem. Hun havde en stærk tunge.

Katten hviskede meget stille til MO. "Vær ikke bange, jeg ved hvor det næste musehul er.

Det finder jeg, bare følg mig."

Trolde hører ikke så godt, sådan nogle har kun små øre og er ikke for kloge, den havde slet ikke hørt, at katten var ved MO`s side.

MO begyndte at hoppe på tungen, hun hoppede og hoppede, det var hun god til. Hun fulgte katten, som gik langsomt for MO kunne følge med.

Katten standsede ved det første musehul, den fandt. MO var glad for at kunne hvile sin trætte tunge.

Trolden var fulgt efter, men råbte: "Her er da intet musehul!!!! Hvad sagde jeg, du kunne ikke finde det!!!! ARDRRRR nu æder jeg dig."

Sådan nogle trolde ser jo ikke så godt og er ikke for kloge, så den havde slet ikke set det lille musehul. MO viser ham det, og siger:

"Nåh, nu har jeg bestået prøven, nu jeg går gennem din skov. Farvel med dig du grimme trolde. Ha` det godt. Du."

Trolden rasede og skummede, men var ærlig nok til at holde aftalen. Så noget godt må der jo være i trolde.

Den var endda så venlig at ønske hende god rejse, til trods for den rasede og skumlede over at have mistet en god mundfuld.

Uha, som den pige var god til at hoppe på tungen og finde musehul. ARDRRRRR!!

Katten og MO går videre. MO synger en lille sang til katten og takker den for, at den vil følge hende.

Katten siger: "Gode venner følges altid ad, må du vide. Sådan er det at være venner." De vandrer og vandrer langt gennem den mørke skov. Den bliver dog lysere og lysere. De mørke grantræer afløses af bøge og birketræer og anemoner i skovbunden. Solen plirrer gennem alle de lyse nye bøgeblade. Der er så smukt.

Lige før skoven holder op, ser de en lille hytte. De beslutter sig for at banke på for der at se, hvad var derinde.

Døren åbnes og en lille krumbøjet kone lukker op.

“Goddag, Velkommen, hvad vil I?” spørger konen.

“Måtte vi få en god snak, lidt vand og hvile, så bliver vi glade.”

Konen, som de først troede, var en heks, bød dem indenfor i den trange hytte.

Der var så hyggeligt, de får budt vand og kage. Medens de spiser, spørger den gode hekse kone: Hvad bringer jer forbi mit hus?.

Katten var sprunget op på heksens skød, og hun kælede med den. Hekse kan ikke lade være med at kæle med katte.

De elsker katte og katte elsker hekse.

De gode katte og de gode hekse, ved jo så meget. De ved det hele.

MO fortæller, hun er ude for at lede efter en ven. Og at hendes ven katten hjælper hende.

Heksekonen sidder lidt og tænker.

Hun siger så: “Jeg ved hvor der findes en ven. Jeg vil gerne fortælle dig det, hvis katten må blive her hos mig. Jeg føler mig så ensom og jeg trænger også til en ven.”

MO blev så ked af at katten, skulle blive hos heksen.

Da heksekonen er ude i køkkenet og lave mere te og vand, siger katten.

“Jeg bliver her, og du følger heksens råd og finder din ven. Jeg vil gerne blive her og det sidste kan du fint klare selv. Det ved jeg.”

Katte ved jo alt og kan klare alt. Det siges de har ni liv. Sådan nogle katte.

“Når du går hjem kommer du her forbi, ikke?”

MO blev så sørgelig og tung inden i. Græd og tryglede katten om ikke, at blive hos heksen.

Det kunne da være lige meget med den ven, hun ville finde. Hun ville ikke miste katten. Men katten holdt fast i sit.

Og sådan blev det.

Katten blev hos heksen, og MO måtte videre på sin færd.

Heksen sagde til MO: “Du skal finde søen, ro over søen, fiskene hjælper med at trække båden og gå så ud på de åbne marker og op på den højeste plet på marken.

Sæt dig der, se ud over verden og vent, så kommer vennen.”

MO gik gennem skoven, mod søen. Det var lidt svært at finde vej, mellem de mange træer. Dog til sidst fandt hun båden og søen. MO trak båden ud i vandet, den var noget tung, godt hun var en stærk pige.

Det sidste stykke i vandet, ville båden ikke rokke sig et stykke. MO asede og masede. Hun så ned i vandet og så pludselig mange små fiskeansigter, som holdt øje med hende. Hun sagde: "Dav, med jer, hvem er I og hvad laver I her?" Fiskene smilede over hele ansigtet og sagde i kor: "Vi bor da her, vi er fisk, ved du ikke det? Vi bor da her i vandet. Skal vi hjælpe dig, den er vist noget tung, båden."

"Ja, tak, tusind tak." Alle fiskene trak og trak i båden, MO skubbede bagpå. Snart var båden i vandet. MO satte sig i den og roede over søen. Fiskene skubbede bagpå. Det var de gode til.

På den anden side af søen, lægger MO båden på bredden. Siger: "Tusind tak, søde fisk. Uden jer havde jeg nok ikke klaret det."

Så går hun op af bakken til den højeste plet.

Hun vidste, der skulle hun hen.

MO nåede den højeste plet og satte sig. Hun følte sig noget alene derude på de helt åbne marker. Men hun gjorde som heksen havde sagt.

Hun sad der en dag, sad der to dage og sad der tre dage.

Efter tre dage havde hun fået ro i sit sind, og ladet hvilen komme ind.

Hun var åben for alt, som kunne ske.

Den tredje dags nat, da hun sad og så på himlen og stjernerne, skete der noget.

Ud af ingenting kom 5 kridhvide engle svævende ned over hende. De var så smukke.

Deres vingefang var så stort. De smilede og satte sig.

MO blev bange, sådan nogle havde hun aldrig set før. Englene satte sig ved siden af hende på bakken. De sagde ingenting, var der bare.

Efter lang tid, turde MO spørge englene, hvad de lavede her hos hende.

Englene svarede: "Vi er her for at passe på dig. Vi er her bare, vi gør ikke noget, vi er her bare. Vi er her, for du ikke skal føle dig alene, og vi er her for at passe på dig. Vi bor oven over skyerne, men er altid hos dig. Når du mangler ven og hjælp, så bare spørg os. Kald på os. Vi sidder altid på dine skuldre, bare mærk efter, så ved du vi er der. Vi hvisker i dit øre og svaret fra os, finder du i dit hjerte."

MO forstod ikke noget, men englene fortalte og fortalte om, hvordan engleverdenen og menneskeverdenen hang sammen. Hvordan alt hang sammen, hele universet, hele livet, lyset og mørket, hele eksistensen for alt levende her på jord.

Det være sig dyr, blomster, jord, luft, træer alt, hvad der levede.

Så forstod MO, at det at mangle en ven, ikke betød noget. Vennen findes inden i ens hjerte. Inden i en selv. Kan man finde den ven, er intet ondt at frygte.

MO sagde, "Tusind tak." til englene for alt, de havde fortalt hende. Følte præcis at det lige var det, hun var gået ud for at finde og forstå.

MO skyndte sig hjem over de åbne marker, roede over søen sammen med fiskene.

De smilede, fiskene, for de vidste godt, hvad MO havde fået fortalt. Sådan noget ved fisk også.

Hun skyndte sig gennem skoven og kom til den lille hytte, hvor heksen og katten var.

Hun havde savnet dem sådan.

Hun bankede hastigt på døren, hun var så glad og tilpas og glædede sig til at se især katten, men også heksen, der havde hjulpet hende til at finde en ven.

Heksen åbnede døren. Bredte armene ud og omfavnede hende. Hun var så glad, fordi katten havde givet hende selskab.

Heksen bød på te og vand. Katten klistrede sig op at MO's ben og spandt. Var så glad for igen at se hende.

MO fortalte om englene og alt de havde berettet. Alt om hvordan engle verdenen og menneske verdenen hang sammen.

Hvordan alt hang sammen, hele universet, hele livet, lyset og mørket, hele eksistensen for alt levende her på jord. Det være sig dyr, blomster, jord, luft, træer alt, der levede.

Det vidste, vi da godt, sagde katten og heksen i kor.

Vi vidste det godt, derfor måtte du møde englene, for at høre det fra deres egen mund.

Ellers er der jo ingen, som tror på den historie, vel?

MO blev hos heksen og katten. Der var godt at være.

Mange gæster kom forbi, for de ville så gerne høre fra MO, katten og heksen om alt, det der med engle.

Måske gæsterne også selv ville finde en god ven. En engel. En engel i hjertet.

En dejlig solskinsdag kom en ung mand forbi hytten. Han havde gået langt og var vældig træt. Bankede på døren og kom ind, fik the og vand

Han fortalte, hvor langt han havde gået og om hvad han havde oplevet.

MO syntes, han var så dejlig at være sammen med.

Inden der var gået mange dage var MO og den unge mand blevet så glade for hinandens selskab, at de slet ikke kunne undvære hinanden. Han blev i hytten med heksen, MO og katten.

Når himlen mørknedes og regn og storm piskede på sjæl og legeme, talte MO med englene og fik svarene i sit hjerte.

Så mildnedes himlen glidende og solen kunne atter lyse på den lille hytte.

Sådan går der mange år.

MO og den unge mand fik mange børn sammen til stor glæde for MO, katten, Heksen og den unge mand.

De levede alle lykkeligt i den lille hytte, heksen, MO, den unge mand, katten og alle børnene til deres dages ende.

Englene svævede over hytten og strøede kærlighed og mildhed ud med stor hånd. De var altid parat med hjælp. Englene.